

“Parachutespringen, dat heb ik altijd al een keer willen doen”.

Paracentrum Texel: “De makkelijkste manier om een parachutesprong te maken is door middel van een tandemsprong. Je springt dan aangehaakt aan een instructeur. Je krijgt geen theorieles en hoeft niets zelf te doen, behalve genieten van deze onvergetelijke ervaring. Een tandemsprong kent geen minimum of maximum leeftijd.”

Texel, zaterdag 24 mei 2008

Springers: Anja en Marcel

Kijkers: Wilco, Erik & Wendy & kids, Peter & Wilco

WE GAAN 'T DOEN

De zon schijnt. Het is 11 uur. Ieder half uur gaat er een vliegtuig de lucht in met 8 tandemspringers. Achter elkaar gaat het door. Ik heb alle tijd om te kijken. En de spanning onder uit mijn buik verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ik word steeds rustiger. Dit gaat helemaal goed. Appeltje. Eitje! Ik kijk met een hand voor de zon naar de stipjes hoog in de lucht. Ik kijk naar het 'smooth' landen. Als een veertje. De springers lachen, ze zwaaien. OK, zegt mijn onderbuik. Om half 1 zijn wij aan de beurt. Marcel en ik. We gaan het doen. Geen greintje twijfel. Ik luister naar de instructies. Duurt al met al wel 7 minuten. Zeven minuten om uit te leggen, dat je iets héél idioots gaat doen. Iets zo tegen natuurlijk: jezelf uit een vliegtuig laten vallen. Vrijwillig. Iemand geeft me een overall. Grijs met oranje. Ik worstel me erin. Voor het geval mijn enkeltjes zouden breken heb ik mijn bergschoenen aan. Niet erg handig bij het instappen in de overall, zo blijkt!!

Mars heeft een knalrode overall. We giechelen. We duwen een beetje om elkaar heen. We barsten van de zenuwen. Maar verder ben ik helemaal COOL!! Kijk maar naar die blik van Mars. Zo Cool!

We zijn er klaar voor!! Er staat een aardig windje. Als de wind verder toeneemt zal het één van de laatste vluchten zijn vandaag.

Ons groepje is helemaal opgetuigd. We lopen het veld op naar het vliegtuig. Alle strips worden aangesnoerd, nogmaals en nogmaals, Check, Check. Ik ontmoet Dirk. Hij is mijn tandemjumpmaster. Mijn leeftijd. Mijn lengte. Hij maakt direct contact. Zowel mentaal als lijfelijk. Hij staat dichtbij. Oog in oog. Noemt steeds mijn naam. Zachte stem. "En Anja, wat doe je zoal, Anja, waar kom je vandaan.

Hoe voel je je, Anja." En, hij trekt in mijn lies aan een band, die onder mijn kruis doorloopt naar achter. En, vraagt hij: "Zit het niet te strak. Buig eens, Anja, naar voren, Anja." (pardon?!?) Ik buig gewillig. "Nee, Dirk niet te strak. Zit goed. Prima Zo!"

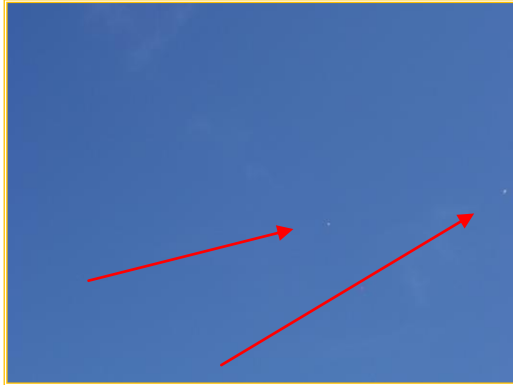

Peptalk. Wind. Ik sta voor de deuropening bij het vliegtuig. Oeps, hoe kom ik hierin. De drempel reikt boven mijn middel. Ondanks het opstapkratje. Ik hijs een been omhoog en voel tegelijkertijd een ruk aan mijn tuig. En meteen ben ik binnengehesen.

Dirk dus. Ik kruip op handen en knieën naar achter in het vliegtuig. Over de bodem, alle stoelen zijn eruit. In een mum van tijd zitten er zestien tandemspringers binnen en twee cameraspringers. Mars zit een stukkie naar voren. Praten kan niet. De motor brult. We taxiën naar de ander kant van het vliegveld om op te stijgen. Mars en ik steken onze duimen op. OK!! We lachen, giechelig. OK!!. Jawel, het is ook wel OK. Ik voel me goed, maar wel

'helemaal opgewonden'. De laatste jumpmaster komt aangelopen. Die is voor Mars. Tjalle heet hij. Net zo lang en dun als Mars. Hij maakt een soort dansje met zijn spillebenen, lijkt wel! In werkelijkheid sjort hij zijn tuig aan. En de laatste instapper neemt het kratje mee naar binnen. Opstijgen, klimmen, wat een uitzicht. Zo helder, zo ver, zo mooi. Dirk zit achter me met de benen wijd en met mij ertussen. Zo zit het hele vliegtuig vol: als lepeltjes in een doosje. Dan klopt Dirk op mijn schouder. En wijst op zijn hoogte meter. We zitten op 4000 voet en moeten naar 9000 voet. Nog even dus. Ik geniet van het uitzicht. Dirk legt uit: vuurtoren, natuurgebieden, De Koog, Den Burg. Geweldig.

Weer een klopje op mijn rug. Dirk: "Zet je handen maar op mijn knieën en kom op mijn benen zitten." OK, ik voel een arm om mijn middel en hij trekt me tegen zich aan. Klick, klick, klick, we zitten vast. Dirk brult: "Zit het goed?" Eh, ja!, antwoord ik. Ja, Jezus, zit het goed?!?. Ik heb in tijden niet bij iemand op schoot gezeten, zo dichtbij, zo intiem en close. Maar er is geen tijd om te denken. Het is zover.

We zitten op 9000 voet. Dirk reikt mij een brilletje aan en doet het bij mij om. "Niet te strak?", brult hij. "Nee Dirk, niet te strak", brul ik terug. Het doet er eigenlijk weinig toe of we elkaar verstaan. We zijn een geheel. Het maakt niet meer uit. We gaan. Het vliegtuig draait, de deur gaat open. "De vrije val duurt precies 30 seconden, brult Dirk en dan doe ik de chute open!" Het zal wel. Niets doet er nu meer toe. Dit is niet

het moment om te twijfelen. Gewoon één keus: eruit.

Ik schuif op mijn kont naar voren. Van mijn ene zitbeentje op mijn andere. Ik zit op de vloer van de kleine Cesna. Ik strek mijn nek en kijk nog even uit het raam. Het hele eiland zie ik onder me en verderop de kop van Noord Holland, ver voorbij Den Helder.

Links van mij strekt een enorme zandplaat zich uit: Vlieland. Maar vooral zee, links, rechts, overal water zover ik kan kijken. Denken zit er niet meer in. Ik schuifel vooruit. Dirk zit strak aan mij vastgehaakt. Lijf aan lijf. Mars zit of zat links voor me. Is hij nu al naar buiten? Geen idee. Ik herinner me dat ik bij de deur ben, maar dan stopt het denken. Ik ben buiten. Geen idee meer wanneer aan het schuifelen met Dirk een einde kwam. Tien tellen merk ik niks. Nou ja, ik val wel met enorme snelheid omlaag. Mijn rug is gekromd, mijn buik vooruit, mijn benen buigen naar achter. Gaat vanzelf. Het kan gewoon niet anders. Ik klem mijn handen aan de banden voor mijn borst. Witte knokkels, meer dan wit, denk ik. Van angst, denk ik. Mijn tanden klemmen zich ook op elkaar. Mijn vullingen zouden moeten knappen. Mijn

ogen zijn wijdopen. Ik kijk, dat moet wel, maar ik weet niet of ik iets zie?!? Tien tellen duurt dit, 10 seconden van niets gewaarworden, niet denken, niet voelen. Dan hoor ik de stem van Dirk achter me. "Strek je armen wijd uit!", zegt hij. Hoezo? Mijn tuig loslaten?!? Dan voel ik zijn handen die mijn handen pakken. Langzaam spreidt hij onze armen wijd uit. En dan komt het WAAUW! Het besef! Wat ik zie, Wat ik voel. Niet te kort! Geweldig.....

Als een weerloos kind val ik naar beneden. Het is helemaal stil. Er is geen enkel geluid. Ik voel geen wind. En toch moet ik vallen. Het kan niet anders. Ieder perspectief is weg. Het is niet te bevatten. Hoogtevrees is niet aan de orde. Spanning of eng, daar is geen plek voor. Dus mijn lichaam helpt zichzelf en reageert zeer, zeer beperkt. Wat een gevoel. Hemels. Ongekend. Geen woorden. 20 tellen en dan Woejssss. Een kleine schok en ik hang in mijn tuig rechtop, benen naar beneden.

Dirk fluistert? of brult? in mijn oor: Anja, hoe is het met je, Anja? En dan heb ik mijn stem terug. Ik brul keihard: GOEEOEOEOD! HARTSTIKKE GOEEOEOEOD! Helemaal te gek. En hoe is het met jou, Dirk? Alsof dat er iets toe doet: hoe het met ons gaat! We vallen. Maar ik merk er niets van. Stilte. Zweven. Kijken. Kijken. Zover. Het hele eiland ligt onder me. Dirk praat tegen mijn achterhoofd: "Links dit en rechts dat.....". Het gaat helemaal aan me voorbij. En dan: "Anja, wil je even sturen?" Sturen?!? Dirk trekt mijn arm omhoog naar een lus: "Trekken.", brult hij. We zwiepen gelijk naar rechts. Andere arm en hup naar links. Dat vindt mijn maag helemaal niet leuk. Vallen en draaien. Dus ik roep: "Stoppen met draaien." En dat doet ie!! Aardige vent. Dan klinkt het: "Anja, we oefenen het landen even. Trek je benen op. Prima, je kunt het. Ik zeg je wanneer het moet. OK?" Ja, natuurlijk OK, denk ik. Ineens heb ik besef van tijd. We zijn er, de vijf minuten zijn voorbij. Een ruk naar rechts, en we glijden naar de grond. Jongens komen aanrennen om de chute op de grond te trekken. Als een veertje kom ik neer. Beduusd, dat wel. Wat verward, dat ook. Beetje wankel, ja zeker. Maar verder helemaal in de wolken.

Mars is ook geland. Hij rent op me toe, tilt me hoog in de lucht en draait me rond. Wat een adrenaline. We zijn overexcited! Helemaal in de bonen. Maar alles is OK. Het was geweldig. Wat een belevenis. Echt helemaal geweldig. Heerlijk dat ik het gedaan heb.

Op het veld komt Charlotte aanrennen. Ze roept al net zo enthousiast: "Je bent er weer!" Jawel, ik ben er weer, ik ben weer met twee benen op de grond. Maar eerlijk is eerlijk, het lijf voelt alsof het drie weken achterelkaar straattegels heeft gesjouwd. Even bijkomen dus.

Iedere keer dat ik het verhaal vertel, thuis, op het werk, aan de picknicktafel raak ik weer helemaal in de ban, helemaal enthousiast. "Stoer hoor", zeggen de meesten, kijken een beetje meewarrig en moeten ook erg lachen. Het is een onvergetelijke ervaring. Het is een pracht kado van mijn broer Wilco voor mijn eindexamen Communicatie aan de Hogeschool van Amsterdam.

